

· FØROYA · SOCIAL-DEMOKRAT

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRØÐURSKAPUR

Nr. 52.

Lýsingaprisur fyri petitreglu: 30 øyr. á forsiðuni, 20 øyr. á 3. og 4. síðu. Við størri lýsingum fast avsláttur í prísinum.

Hósdagin 23. desember 1937.

Kostar kr. 1,50 fjórðingsárið + Porto. Blaðið verður bílagt á posthúsinum, brævasvarstøðum og skrivstovuni. Telf. 143.

11. árg.

Á EINUM PLÁSSI MILLUM
Nørre Sneðe og Silkeborg
búði Sørin Mikkelsen í einum
húsum, sum hann hevði keypt
frá einari gamlari húsmanns-
einkju har á staðnum. Sørin og
Alma, kona hansara, vóru ung
fólk; men kortini høvdu tey
verið nokur ár í Kanada, land-
inum, ið bert hevði veitt teim
vónbrot. Tað hevði næstan noytt
tey at farið heimaftur til móður-
landið, har tey fyri eygunum á
skyldfólki sínum máttu byrja av
nýggjum á berum botni og við
tómum hondum. Fyri ikki at
skula standa forvitnum ella eymk-
andi skyldfólki til svars, høvdu
tey sett seg í einum landsluti,
har tey vóru pára fremmand.

Kortini minti hesin nýggi bú-
staður teirra tey í mongum
lutum á ymisk stöð í Kanada,
í teim eystaru landslutunum, har
tey høvdu búð. Men Sørin var
ikki fegin yvir hetta, tí tað
minti hann enn meira á óeyða-
na, ið tey hevði ránað yviri í
Matawaska County. Hann hevði
arbeiði á einum stórum garði í
fjallunum har, og Alma hevði
teint í einum býi har í nánd.
Eina nátt, hann lá og svav, fórst
alt fólkíð har á garðinum í
einum ræðuligum omanlopi.
Húsið, hann hevði sovið í, varð
kroyst til jarðar og lá pára undir
í kava, gróti og mold; hann
bjargaði einans lívinum, tí hann
hevði ligið í fjósinum millum
teir væl gjorðu básirnar. Í tíma-
vís hevði hann ligið undir teim-
um samanheyknaðum húsum í
stórsta spenningi og angisti.

Hann kundi ikki fáa hesa
hending úr tonkum sínum. Hann
hevði fingið ein skelk fyri lívið
— og tað hevði ein ógloymandi
ræðuligan ávirkan á hann, at
einasta ljóðið, ið rökk niður at
honum, sum hann lá har so
hjálparleysur undir teim smyldra-
ðu húsum, var kløngurin frá
kirkjuklokkuni í bygðakirkjunni,
sum ringdi hin nýggja dagin inn.
Hetta ljóðið fyrri oyrum hansara,
sum kimaðu teir yvir einum
deyðum, ið longu var jarðaður.
Sørin slapp ikki frá hesum. . .
So mong ár aftan á, og hann
kundi næstan ikki hoyra klokku
ringja uttan at fáa skjálvt. . .

KLOKKURNAR

Av Emil Bønnelycke.

Kundi tú ikki hjálpt einum gomlum manni?

Húsin, hann og Alma høvdu
keypt frá húsmannseinkjunni, vóru
gomul. Tey stóðu so einslig úti
í haganum, har hann var eina
mest berligur og oyðin; men
nakrar fáar hundrad metrar frá
teimum vóru nakrir dökklitir
heggir, og millum teirra var ein
trong smoga, har stormurin yldi
óhugnaliga á vetrardegi. Sørin
hevði vælað um húsin, sum
hann hevði fingið fyrri lítið og
lætt, tí tey vóru skirvislig, tá
hann keypti tey. Tey høvdu nú
búð har á staðnum í tvey ár og
arbeiðið jorðina av allari orku;
men eina stormharða vetrarnátt
vaknaði Sørin við varhuga av,
at hin norðrari galvurin; har
hjúsin svóvu fyrri innan, liðaði
seg væl so nógv. . . . Hann fór
tí upp um miðnátt. Tað var
ódnarstormur, og í ræðlu runnu
tankar hansara aftur til hina
skaðanáttina í Matawaska County,
tá húsin vórðu kroyst niður

yvir hann. Einkí at vera bilsin
yvir, at hann gjordist stúrin.
Hann nevndi tó einki fyrri konuni
dagin eftir; men hann granskaði
gjolla takið og galvin, tó dugdi
hann einki brek at finna. Ill-
veðrið leikaði í fleiri samdøgur
við óbroyttari megi.

Í mánaðir, ja, í ár høvdu Alma
og hann slitið fyrri at fáa
húsin so fræg, at tey kundu
verða eitt nýtað holi; men
vóru tey nú so væl styrkt, at
ódnarstormur ikki tók ley av
grundum? Hetta var hin stóri
spurningurin, sum Sørin breytst
við í sær sjálvum. Og hann
kendi seg so ótryggan.

Í einsemi og stúran teirra
fingu tey ein gleðiglotta. Alma
fekk eina dóttur, sum varð skírd
Meta. Tað hevði minni at týða,
at tey lítið og einki áttu av pen-
ingi, tí nú høvdu tey fingið
annað at hugsa um, nevnliga
barnið og arbeiðið við at ala
tað upp og rokja tað. Gleðistund-
irnar, tær dagligu smáu luturnar
í gleði yvir barnið, troðkaðu so
javnna tunglyndið til viks. Sum-
marið kom, og tá aftur varð
vetur, varð Meta farin at royna
tey fyrstu ivandi og stelliandi
stighi á gólvinum, og siga tey
fyrstu orðini, sum foreldrin
fataðu. Og Sørin helt, at tað var
størsta ríkidømi í verðini at eiga
sovorðið lítið barn, sum kundi

kveikja ljós í teim smáu fátæku
stovunum og veita sólskin og
gleði kring seg.

Men tíðirnar gjordust hettis-
ligari. Tað leið væl til jóla, og
Sørin hugsaði stóðugt um, hvað-
ani hann skuldi fáa pengar frá
til at halda jólini fyrri. Hartil
trondri rakjorð hansara harðliga
til tøðu, og uttan at hann
fekk káik til vega, kundi einki
av týðningi fáast burtúrur land-
búnaðinum. Og tá hann ein dag-
in aftaná eitt ilveður kom
framá eina rívu í múrinum á
skjoldrinum, fór hann av álvara
at stúra. . . .

Um náttina droymdi hann,
at hann var í Matawaska County,
hann sá garðin fyrri sær, og hann
kendi gjøgnum sovnin niður-
dottnar bitar og kava — og
moldrúgvur — liggja á bringu
síni, so hann illa fekk drigið
andan. Alt hetta var um at kvala
hann, og so bráðliga — langt

burturi. . . . Ljóðið fyrri oyrum
hansara klockuklangur. Tað
vóru klockurnar í bygðakirkjunni,
ið ringdu. . . . langt, langt burturi
. . . . í Matawaska.

Hann hvakk upp úr sovnini
við titrandi hjarta og slotaði.
Hann hoyrði einki uttan storm-
in, ið stunandi fór framvið hús-
unum.

Nakrar dagar fyrri jól segði
Alma, at hon fór til Nørre Sne-
de at fáa sær vóru og nakað
jólapynt, so kundu tey betala
tað við eggum næsta ár. . . .

Meðan hon var burtur, fekk
Sørin tíðina at ganga við at
væla um húsin. Hann blandaði
cement, tók nakrar steinar út
úr skjoldrinum, múraði teir væl
og vírdiliga inn aftur. Tá hann
var liðugur, var hann heilt errin
av arbeiði sínum.

Alma kom aftur úr býnum
við fullum kurvum og fœvingi
av pakkum. Og blifðskortað pakk-
aði hon upp.

— Hygg, hvat eg havi keypt
at pynta stovurnar við, segði
hon. — Tær skulu hanga undir
bitunum, hvor undir sínum.

Tað vóru tær klockur, myrk-
agronar og skryddar við gull-
bronsu, hartil vóru tær høgtíðis-
liga skryddar við grangreinum
og reyðum hondum. Inni í
klokkunum var ein lítill kálbur
av leiri, og tá ein skakaði klokku-
urnar eitt sindur ella koyrði
undir kálvarnar við fingrunum,
ringdu tær við veikum vakrum
klangi.

Sørin segði einki um klockur-
nar, sýndi ikki, at honum lítið
dándi tær; men hann lat Almu
pynta stovuna, sum henni lysti.

Sørin, veitst tú, hvat eg ætli
mær at gera? spurdi hon tá hon
var komin upp á stólin at standa
og var í ferð við at hongja tær
upp.

Nú? spurdi hann, uttan at
geva tí stórvegis gætur. Tað var
kortini logið sum Alma gjordi
hóvasták av klockunum.

Eg ætli mær at hongja báðar
undir hendan bitan, lið um lið,
tað er nógv vakrari, enn tá tær
hanga hvør undir sínum bita.

Ger tú, sum tær tykir, svar-
aði hann heldur lágmæltur.

Til jóla fáa tygum ekstra gott
oksakjót og feitikálvakjót hjá

Telf. 131. Carl F. Johansen Telf. 131.

Vit senda verurnar runt um býn.

Føroya Social-Demokrat

ynskir lesarum sínum

eini gleðilig jól.